

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ
ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ
ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΚΑΤ'ΕΦΕΣΗ
ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΟΥ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Μέρος 1 (Πολιτικές Υποθέσεις)

13 Ιανουαρίου, 1994

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΛΟΥΚΑ ΓΙΑ
ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΩΝ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ CERTIORARI ΚΑΙ
MANDAMUS

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΙ/Η ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΗΜΕΡ.
5/3/93 ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΗΝ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ' ΑΡ. 501/91

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 30.1, 155.1 ΚΑΙ 155.4 ΤΟΥ ΣΥ-
ΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΑΡΘΡΟ 12(13)(B)(II) ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΕΤΗΣΙΩΝ
ΑΔΕΙΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΛΑΒΩΝ ΝΟΜΟΥ, ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ 17
ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ
ΤΟΥ 1968 ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΞΟΥΣΙΕΣ
ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

(Αίτηση Αρ. 55/93)

Προνομιακά Εντάλματα — Αίτηση για έκδοση ενταλμάτων certiorari και mandamus εναντίον απόφασης του Προεδρεύοντα του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών με την οποία απόρριψε την αίτηση του αιτητή για σύνταξη και υποβολή υπομνήματος στο Ανώτατο Δικαστήριο — Κατά πόσο τα προτεινόμενα να περιληφθούν στο υπόμνημα θέματα αποτελούσαν καθαρά νομικά ζητήματα ή όχι. 5

Ο αιτητής είχε διατελέσει μέτοχος εταιρείας επιφύλαξης αεριούχων ποτών, στην οποία ήταν διευθυντής πωλήσεων από 1.12.63 μέχρι 5.5.80, όταν διάκοψε την απασχόλησή του και πρόσφερε τις υπηρεσίες του σε αλλοδαπή εταιρεία στη Σιέρα Λεόνε. Στις 28.2.86 επέστρεψε στην Κύπρο και από την 1.3.86 επανέλαβε την εργασία του στην εταιρεία σαν διευθυντής πωλήσεων, μέχρι την 12.5.90, όταν τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του. Το 1982 η εταιρεία άλλαξε όνομα λόγω απόκτησης νέων μετόχων. Ο τερματισμός της απασχόλησης του αιτητή έγινε διότι στο μεταξύ η εταιρεία πουλήθηκε σε άλλους μετόχους. Ο αιτητής διεκδίκησε πληρωμή αποζημίωσης λόγω πλεονασμού από το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού. Η αίτησή του έγινε μερικά αποδεκτή για την περίοδο απασχόλησης του από 1.3.86 μέχρι 12.5.90, αλλά η προηγούμενη περίοδος απασχόλησης του από το 1963 μέχρι το 1980 δεν λογίστηκε διότι δεν θεωρήθηκε ότι η απασχόληση του ήταν "συνεχής", όπως απαιτούν οι περί Τερματισμού Απασχόλησεως Νόμοι. Ο αιτητής ισχυρίστηκε ότι η απουσία του στην Σιέρα Λεόνε είχε γίνει μετά από άδεια που του είχε χορηγήσει η εργοδότης εταιρεία του και ότι, κατά συνέπεια, σύμφωνα με την παράγραφο 7(β) του Δευτέρου Πίνακα των Νόμων η απασχόληση του έπρεπε να θεωρηθεί σαν συνεχής. 15 20 25

Το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών βρήκε ότι η απουσία του αιτητή στο εξωτερικό είχε επιφέρει διακοπή στο συνεχές της εργοδότησής του, ότι η ισχυριζόμενη άδεια απουσίας είχε "κατασκευασθεί" από τον αιτητή μεταγενέστερα και απόρριψε την απαίτησή του. Με αίτησή του ο αιτητής ζήτησε από το Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών να συντάξει υπόμνημα προς το Ανώτατο Δικαστήριο αποτελούμενο από έξι ερωτήματα (ο πλήρης κατάλογος των ερωτημάτων επισυνάπτεται στο τέλος της απόφασης του Δικαστηρίου). Με απόφασή του ο Προεδρεύων του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών απόρριψε το αίτημα για υποβολή υπομνήματος με το δικαιολογητικό ότι όλα τα θέματα στόχευαν στο να αμφισβητήσουν τα πραγματικά ευρήματα του Δικαστηρίου, πράγμα που δεν ήταν επιτρεπτό. Μετά από άδεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου (*), ο αιτητής καταχώρησε αίτηση για έκδοση ενταλμάτων certiorari και mandamus. 30 35

* Δες, (1993) 1 Α.Α.Δ. 216.

5 Κατά την ακρόαση ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ο Γενικός Εισαγγελέας παραδέχθηκε ότι τα ερωτήματα 1 μέχρι 4 αφορούσαν νομικά ζητήματα και έτσι έπρεπε να είχαν παραπεμφθεί στο Ανώτατο Δικαστήριο, αλλά ισχυρίστηκε ότι τα θέματα 5 και 6 στόχευαν στην αμφισβήτηση των ευρημάτων του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών πάνω στα πραγματικά γεγονότα. Αντίθετα ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίστηκε ότι και τα θέματα 5 και 6 αφορούσαν νομικά ζητήματα

Αποφασίσθηκε ότι:

10 Υιοθετώντας και το αιτιολογικό της απόφασης με την οποία χορηγήθηκε άδεια, τα θέματα 5 και 6 του καταλόγου έφεραν το στίγμα του νομικού σημείου, ενόψει του ότι και με αυτά, είτε επιδιώκετο η ερμηνεία των σχετικών προνοιών του νόμου, είτε επιδιώκετο να αποφασισθεί το κατά πόσο τα ευρήματα του Δικαστηρίου δικαιολογούνταν από την μαρτυρία. Για τον λόγο αυτό τα αιτούμενα εντάλματα έπρεπε να
15 εκδοθούν αναφορικά με όλα τα θέματα που περιλαμβάνονταν στον κατάλογο.

Η αίτηση επιτράπηκε χωρίς έξοδα. Εκδόθηκαν εντάλματα certiorari και mandamus.

20 *Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:*

Re HadjiCostas (1984) 1 C.L.R. 513,

Εκδοτική Εταιρεία "Αλήθεια" Λτδ (1992) 1 Α.Α.Δ. 492,

Stylianides v. Paschalidou (1985) 1 C.L.R. 49,

25 *British Launderers' Research Assocn. v. Central Middlesex Assessment Committee [1949] 1 All E.R. 21,*

Τυπογραφεία Κόσμος Λτδ (1993) 1 Α.Α.Δ. 925,

Κυριακίδης (1992) 1 Α.Α.Δ. 26.

Αίτηση.

30 Αίτηση από τον Κώστα Λουκά για έκδοση εντάλματος certiorari και mandamus αναφορικά με την απόφαση και/ή διάταγμα του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών στην Υπόθεση Αρ. 501/91 ημερ.

5.3.93.

Γ. Αμπίζας και Μ. Αμπίζας για τον Αιτητή.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας και Στ. Χούρη, για το Ταμείο Πλεονάζοντος Προσωπικού.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με άδεια, 5
που χορήγησα στις 14/4/93, ο αιτητής επιζητεί τώρα, με την έκδοση
certiorari, την ακύρωση απόφασης που έδωσε στις 5/3/93 ο προε-
δρείων του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών. Είχε απορρίψει το
- αίτημα του για σύνταξη υπομνήματος προς το Εφετείο στην αίτηση
με αρ. 501/91, στην οποία ο αιτητής ήταν διάδικος, με την ίδια πάν- 10
- ντοτε ιδιότητα. Πέρα από την εξαφάνιση της απορριπτικής απόφα-
σης ο αιτητής επιδιώκει την παραπομπή με mandamus - για το οποίο
δόθηκε επίσης άδεια - των 6 θεμάτων που αναγράφονται στο συ-
νημμένο στην κρινόμενη αίτηση - και την απόφαση αυτή -κατάλογο.

Τα πραγματικά περιστατικά, που αποτελούν τη βάση της παρού- 15
σας αίτησης, έχουν εκτεθεί στην ένορκη δήλωση του αιτητή, που την
υποστηρίζει. Τα είχα παραθέσει σε σύνοψη στην απόφαση μου (της
14/4/93) για τους σκοπούς παραχώρησης άδειας. Είναι νομίζω θε-
μιτή η μεταγραφή τους εδώ μιά και δεν προστέθηκε κανένα και-
νούργιο στοιχείο. 20

Ο αιτητής ήταν μέτοχος εταιρείας εμφιάλωσης αεριούχων πο- 25
τών. Ταυτόχρονα διετέλεσε διευθυντής πωλήσεων της εταιρείας
από 1/12/63. Στις 5/5/80 διέκοψε την απασχόληση του και πρόσφε-
ρε τις υπηρεσίες του σε αλλοδαπή εταιρεία στη Σιέραρα Λεόνε μέχρι
28/2/86 που επανέκαμψε. Στο μεταξύ το 1982 η εταιρεία, με την ευ- 25
καιρία πώλησης μέρους του μετοχικού της κεφαλαίου που κατείχε
άλλος μέτοχος, μετέβαλε όνομα. Από την 1/3/86, που επανήλθε στην
Κύπρο, ο αιτητής εργοδοτήθηκε από την εταιρεία αυτή, αναλαμβά-
νοντας τα παλιά καθήκοντα του σαν διευθυντής πωλήσεων. Το
1990 η πώληση της εταιρείας σε άλλα συμφέροντα σήμανε το τέλος 30
της καριέρας του. Τον απέλυσε για λόγους πλεονασμού.

Στη συνέχεια ο αιτητής διεκδίκησε από το Ταμείο Πλεονάζοντος 35
Προσωπικού (καθού η αίτηση στην υπόθεση αρ. 501/91) πληρωμή
λόγω πλεονασμού. Το αίτημα του ικανοποιήθηκε μερικώς για την
περίοδο από 1/3/86 μέχρι 12/5/90, που τερματίστηκαν οι υπηρεσίες
του. Ωστόσο η προηγούμενη απασχόληση του αγνοήθηκε. Πρέπει
να αποσαφηνιστεί στο σημείο αυτό ότι το δικαίωμα σε αποζημιώ-
σεις υπόκειται στις ρυθμιστικές διατάξεις του περί Τερματισμού

Απασχολήσεως Νόμου αρ. 24/67, όπως διαπλάστηκαν τελικά από τις πολλαπλές τροποποιήσεις που ακολούθησαν τη θέσπιση του αρχικού νομοθετήματος (άρθρο 16 σε συνδυασμό με το Δεύτερο Πίνακα). Το ύψος τους εξαρτάται από το χρόνο απασχολήσεως, που απαιτείται να είναι συνεχής. Ο Δεύτερος Πίνακας (παράγραφος 7 Μέρος ΙΙ) ορίζει τις περιπτώσεις απουσίας από την εργασία που δε διακόπτουν το συνεχές απασχόλησης. Η υποπαράγραφος (ζ), που μας ενδιαφέρει, προβλέπει ότι απουσία κατόπιν άδειας του εργοδότη είτε με ή χωρίς απολαβές δεν επηρεάζει το αδιάλειπτο της απασχόλησης.

Κατά τη δίκη του στο Δικαστήριο Εργατικών Διαφορών ο αιτητής υποστήριξε ακριβώς πως η περίπτωση του καλύπτεται από την παραπάνω διάταξη. Ο λόγος που πρόβαλε ήταν ότι είχε άδεια απουσίας από την εργοδότηρια του που ανανεώθηκε εγγράφως στις 16/3/82 ύστερα από τη μετονομασία της. Όμως το δικαστήριο δε δέχθηκε το μέρος της απαίτησης που βασιζόταν στο ενιαίο και συνεχές των υπηρεσιών του γιατί έκρινε ότι οι συνθήκες της απουσίας του αιτητή επέφεραν διακοπή έτσι ώστε να μην επιτρέπεται ο συνυπολογισμός της προγενέστερης υπηρεσίας. Θα υποβοηθούσε στην κατανόηση του εγειρόμενου θέματος η παράθεση των καταληκτικών παραγράφων της κύριας απόφασης:

“Έχοντας υπόψη τα συντρέχοντα γεγονότα της μακράς απουσίας του αιτητή, σε συνάρτηση με την ιδιότητα που είχε στις δύο εταιρείες, και υπό το φως της αληθινής δομής και ερμηνείας των προνοιών του άρθρου 16(1)(2) και εκείνων του Δεύτερου Πίνακα του περί Τερματισμού Απασχολήσεως Νόμου 24/67, κρίνουμε πως το Ταμείο ορθά δεν υπελόγησε, κατά την καταβολή πληρωμής στον αιτητή, στο συνεχές της απασχόλησης του και την περίοδο πριν την πραγματική απουσία του Την άδειαν άνευ απολαβών την “κατασκεύασε” μεταγενέστερα της απουσίας του.”

Το ίδιο δικαστήριο στη συνέχεια αρνήθηκε να υποβάλει τα θέματα του καταλόγου με υπόμνημα για την κρίση του Εφετείου με την αιτιολογία ότι αυτό θα συνεπαγόταν αμφισβήτηση των πρωτογενών ευρημάτων του δικαστηρίου και όχι διατύπωση νομικών ερωτημάτων:

“Ανασκοπώντας κατ’ αρχήν και τα 6 ερωτήματα μαζί βρίσκω ότι στοχεύουν να αμφισβητήσουν τα ευρήματα του δικαστηρίου πάνω στα γεγονότα και αναλύοντας ένα προς ένα τους λόγους

εντοπίζω τη σαφή πρόθεση του αιτητή να αμφισβητήσει τα ευρήματα του Δικαστηρίου.”

Ας σημειωθεί ότι η κρίση του δικαστηρίου για πραγματικά θέματα είναι τελεσίδικη. Μόνο για καθαρά νομικά ζητήματα είναι δυνατή η επίκληση της δευτεροβάθμιας δικαιοδοσίας με το δικονομικό μέσο του υπομνήματος: άρθρο 12(13)(β) του περί Ετησίων Αδειών μετ' Απολαβών Νόμου αρ.8/87, όπως τροποποιήθηκε με το ν. 5/73 και δικονομικός κανονισμός των περί Διαιτητικών Δικαστηρίων Κανονισμών του 1968. Αν διαπιστωθεί ότι ανακύπτουν στη συγκεκριμένη περίπτωση θέματα νομικής φύσεως η αναπομπή τους με υπόμνημα είναι υποχρεωτική: *In re Hadjicostas* (1984) 1 C.L.R. 513 και *Εκδοτική Εταιρεία “Αλήθεια”* Ατδ. (1992) 1 Α.Α.Δ. 492. 5 10

Στην προηγούμενη απόφαση μου (ημερ. 14/4/93) καταπιάστηκα με το εννοιολογικό πλαίσιο της φράσης “νομικό ερώτημα” ή “νομικός ισχυρισμός”. Δε θα επαναλάβω τη νομολογία που ανασκόπησα εκεί. Την υιοθετώ χωρίς να την επαναλαμβάνω. Θα κάνω μόνο μία πρόσθετη, αλλά σύντομη αναφορά στη *Stylianides v. Paschalidou* (1985) 1 C.L.R. 49. Η απόφαση υπογράμμισε ότι μόνον αμιγή νομικά θέματα είναι νόμιμο να αποτελέσουν αντικείμενο υπομνήματος εφόσον κρίνονται απαραίτητα για την επίλυση της συγκεκριμένης περίπτωσης. Η απόφαση παρέχει επίσης καθοδήγηση στο συντάκτη του υπομνήματος για το περιεχόμενο και τον τρόπο διατύπωσης του. 15 20

Θεωρώ επίσης σημαντικές τις παρατηρήσεις του Λόρδου Denning στην *British Launderers' Research Assocn. v. Central Middlesex Assessment Committee* [1949] 1 All E.R. 21, αναφορικά με τη φύση νομικού ζητήματος και τους διάφορους συσχετισμούς με αναντίλεκτα γεγονότα. Η σχετική περικοπή είναι στις σελ. 25 και 26: 25

“On this point it is important to distinguish between primary facts and the conclusions from them. Primary facts are facts which are observed by witnesses and proved by oral testimony, or facts proved by the production of a thing itself, such as an original document. Their determination is essentially a question of fact for the tribunal of fact, and the only question of law that can arise on them is whether there was any evidence to support the finding. The conclusions from primary facts are, however, inferences deduced by a process of reasoning from them. If and in so far as those conclusions can as well be drawn by a layman (properly instructed on the law) as by a lawyer, they are conclusions of fact for the 30 35 40

tribunal of fact and the only questions of law which can arise on them are whether there was a proper direction in point of law and whether the conclusion is one which could reasonably be drawn from the primary facts: see *Bracegirdle v. Oxley* [1947] 1 All E.R. 126. If and in so far, however, as the correct conclusion to be drawn from primary facts requires, for its correctness, determination by a trained lawyer - as, for instance, because it involves the interpretation of documents, or because the law and the facts cannot be separated, or because the law on the point cannot properly be understood or applied except by a trained lawyer - the conclusion is a conclusion of law on which an appellate tribunal is as competent to form an opinion as the tribunal of first instance.”

Βλέπε και Halsbury's Laws of England, 4η έκδοση, τόμος I (1), παράγραφος 70, σελ. 121 και 122 και επίσης την πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση *Τυπογραφεία Κόσμος Ατδ.*(1993) 1 Α.Α.Δ. 925.

Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, που τελικά εμφανίστηκε στην υπόθεση, συμφωνεί ότι τα θέματα 1, 2, 3 και 4 στο συνημμένο κατάλογο συνιστούν νομικά ερωτήματα που πρέπει να παρατεμφθούν με *mandamus* για γνωμάτευση από το Εφετείο. Δε θα τα σχολιάσω περαιτέρω παρά για να πω μόνον ότι πρόκειται όντως για καθαρά νομικής φύσης θέματα. Επιδιώκεται η διελύκανση της ερμηνείας του άρθρου 16(1)(2) σε συνάρτηση με τη φράση “άδεια απουσίας” που συναντάμε στις διατάξεις του Δεύτερου Πίνακα (σημεία 1 και 2). Επιζητείται επίσης νομική ερμηνεία, που απορρέει από την κρίση του πρωτόδικου δικαστηρίου, ότι “απουσία τώσης διάρκειας είναι εκτός της πρόθεσης και της κοινής λογικής, όπως εκφράζεται από το νομοθέτη με τη συγκεκριμένη πρόβλεψη της παραγράφου 7, εδ. (ζ) του Μέρους II του Δεύτερου Πίνακα” (σημείο 3). Το 4ο σημείο αφορά την ερμηνεία της λέξης “άδεια” κυρίως κατά πόσον πρέπει να είναι προκαθορισμένης διάρκειας όπως φαίνεται να αποφάσισε το δικάσαν δικαστήριο. Ή αν αρκεί να παρέχεται άδεια για εκτέλεση συγκεκριμένου έργου χωρίς χρονικό περιορισμό.

Οι αντιρρήσεις του κ. Τριανταφυλλίδη επικεντρώθηκαν στους λόγους 5 και 6. Είναι η θέση του ότι ο λόγος 5 δεν αποκαλύπτει νομικό σφάλμα ενώ ο 6ος λόγος αναφέρεται σε ευρήματα γεγονότων χωρίς να ανακύπτει πρόβλημα εφαρμογής του νόμου. Ο δικηγόρος του αιτητή επιμένει ότι και οι δύο πρέπει να περιληφθούν. Δεν αμφισβητείται, όπως είπε, καμιά από τις διαπιστώσεις του δικαστηρίου, που αφορούν στο λόγο 6, αλλά αποτελούν τη βάση της νομικής πτυχής που γεννάται από αυτές.

Έχω την άποψη ότι και οι δύο τελευταίοι λόγοι φέρουν το στίγμα του νομικού σημείου, παρόλο που το 5 μπορούσε να ήταν διατυπωμένο με τρόπο που να καθιστούσε ευκρινέστερο το νομικό θέμα. Στην ουσία όμως είναι η προέκταση του λόγου 1 και συσχετίζεται με την καταληκτική παράγραφο της απόφασης, που ήδη παρέθεσα. 5
Εμπλέκονται, από ερμηνευτική σκοπιά, η μακρά απουσία σε συνάρτηση με την ιδιότητα του αιτητή στις εταιρείες σαν παράγοντες που είναι δυνατό θεωρητικά να χαρακτηρίζουν το είδος απουσίας σαν άδειας ή το αντίστροφο. Αναφορικά με το θέμα 6 προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι τα 4 ευρήματα της πρωτόδικης απόφασης που εκθέτει 10
δεν συνάδουν ή ακόμη συγκρούονται με την προσαχθείσα μαρτυρία. Κατά τα κριτήρια που έθεσε η *Launderers'*, ανωτέρω, αλλά και η απόφαση στην υπόθεση *Re Kyriakides* (1992) 1 A.A.Δ. 26, που ανέφερα στην πρώτη μου απόφαση, οι διαπλοκές αυτές αποτελούν νομικό ζήτημα. 15

Η αίτηση πρέπει να πετύχει στην ολότητα της. Ο αιτητής δικαιούται στις θεραπείες που ζητά. Εκδίδονται διατάγματα *certiorari* και *mandamus*. Με το πρώτο ακυρώνεται η απορριπτική απόφαση του Δικαστηρίου Εργατικών Διαφορών, ημερ. 5/3/93, ενώ με το δεύτερο διατάσσεται το ίδιο δικαστήριο να παραπέμψει με υπόμνημα 20
τα εγεθθέντα από τον αιτητή ζητήματα στο Ανώτατο Δικαστήριο. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

*Η αίτηση επιτρέπεται χωρίς έξοδα.
Εκδίδονται εντάλματα certiorari
και mandamus* 25

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

- (1) Κατά πόσον ορθά το Πρωτόδικο Δικαστήριο απεφάσισε ότι η περίοδος απασχόλησης του Αιτητή δεν ήταν συνεχής από την 1/12/1963 μέχρι 28/2/1986 για τους σκοπούς του άρθρου 16(1) του Περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμου και ότι η απουσία 30
του Αιτητή κατά την πιο πάνω περίοδο δεν ήταν λόγω άδειας άνευ απολαβών.
- (2) Κατά πόσον ορθά το Πρωτόδικο Δικαστήριο υπελόγισε την περίοδο απασχόλησης του Αιτητή και/ή ερμήνευσε τον Δεύτερο Πίνακα του Περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νόμου (24/67 ως έχει τροποποιηθεί). 35
- (3) Κατά πόσον ορθά το Πρωτόδικο Δικαστήριο υιοθέτησε την θέση του Ταμείου ότι η απουσία του Αιτητή από την εργασία του δεν

οφειλόταν σε άδεια άνευ απολαβών για το λόγο ότι “απουσία τόσης διάρκειας είναι εκτός της πρόθεσης και της κοινής λογικής όπως εκφράζεται από το Νομοθέτη με την συγκεκριμένη πρόβλεψη της παρ. 7, εδ. (ζ) του Μέρους ΙΙ του Δεύτερου Πίνακα”.

- 5 (4) Κατά πόσον ορθά το Πρωτόδικο Δικαστήριο απεφάνισε ότι παρά το ότι ο Νόμος δεν θέτει χρονικά πλαίσια που να περιορίζουν την άδεια άνευ απολαβών,
- 10 (α) το συνηθισμένο νόημα της λέξης άδεια είναι ο καθορισμός του χρόνου διάρκειας της, και δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή άδεια άνευ απολαβών για τον σκοπό εκτέλεσης συγκεκριμένου έργου μέχρι την συμπλήρωσή του,
- (β) για να μην επέλθει διακοπή λόγω απουσίας εκ της εργασίας με άδεια η απουσία πρέπει να είναι στη βάση της προσωρινότητας με προκαθορισμένο χρόνο απουσίας.
- 15 (5) Κατά πόσον ορθά το Πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε υπέρ του Ταμείου λόγω:
- (α) της μακράς απουσίας του Αιτητή,
- (β) της ιδιότητας και σχέσεως του Αιτητή με τις δύο εταιρείες.
- 20 (6) Κατά πόσον το Πρωτόδικο Δικαστήριο ηδύνατο νόμιμα να καταλήξει σε συμπεράσματα γεγονότων ή σε ευρήματα γεγονότων που συγκρούονται και/ή δεν συνάδουν με και/ή δεν απορρέουν από την προσκομισθείσα μαρτυρία και, μεταξύ άλλων, στο συμπέρασμα και/ή εύρημα
- 25 (α) ότι ο Αιτητής ως μέτοχος κατείχε το μεγαλύτερο ποσοστό μετοχών της εργοδότης εταιρείας,
- (β) ότι η απουσία του Αιτητή από την εργασία του δεν οφειλόταν σε άδεια άνευ απολαβών,
- (γ) ότι η απουσία του οφειλόταν σε δική του απόφαση που επέβαλε και στους δύο άλλους συνεταιίρους του,
- 30 (δ) ότι η επίκληση του λόγου της άδειας άνευ απολαβών έγινε εκ των υστέρων από τον Αιτητή και